

◆ ST. OLAV ◆

Redaktør: Mgr. Irgens. Medarbeidere: mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland.

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementpris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opstgørelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalsklifte. Annonser må være innsendt innen mandag aften, manuskript innen fredag aften.
„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og Ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat: 25237. Redaksjonssekretæren privat: 10695. — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 l, åpent torsdager fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dager fra 10—4. Utbetalinger kun mandag kl. 3—4.

INNHold: Misjonssøndagen. — Bhagavad-Gita. — Dr. Dollfuss og misjonsarbeidet. — Den unge japanerinnen av idag. — Herhjemme — og derute. — Innsamlingen, til fond for „St. Olav“.

Misjonssøndagen.

Pave Pius XI er med rette blitt kalt «Misjonenes Pave». Arbeidet for hedningemisjonen har i de siste tolv år, etter Pavens personlige tilskyndelse, vært drevet med sjelden kraft og energi. Et viktig ledd i dette arbeide har vært innførelsen av misjonssøndagen. Den næstsiste søndag i oktober er i de siste år på en særlig måte blitt viet hedningemisjonen. Guds-tjenesten på denne søndag beherskes helt av misjons-saken. Under messen blir det bedt for troens utbredelse, kirkekollekten tilfaller dette formål og det henstilles til prestene ved forkynnelsen å skape forståelse og interesse for misjonssaken.

Denne interesse har ganske visst alltid vært levende i den katolske Kirke. Kirken har til enhver tid søkt å utbre sig over hele jorden. Så snart nye verdensdeler blev opdaget har Kirken straks sendt sine misjonærer ut til disse fjerne egne. Aldri har man tapt av syne Frelserens mål: at alle folk skulde gjøres delaktig i forløsningens frukter. Men selv om Kirken aldri har manglet misjonærer og misjonssaken alltid har funnet forståelse og støtte i de kristne land, så har det dog vært mange, både prester og lægfolk, som har vist liten interesse for å bringe Kristi frelse ut til hedningefolkene. Misjonssøndagen er da blitt innført for hos alle Kirkens barn å skape interesse og iver for denne store og hellige sak. Misjonssøndagen er derfor blitt en fast institusjon i kirkeåret og nu feires den i alle katolske menigheter over hele verden. Nu kan ingen lenger være uinteressert i denne sak. Misjonssakens oppgaver og forpliktelser blir nu fremholdt for alle Kirkens barn. Vi får alle vite at det er

en sak som angår oss — at enhver kristen må støtte saken på sin måte — at dette er en hellig og alvorlig forpliktelse som ingen kan fritas for.

Hvorledes kan så vi støtte misjonssaken?

Ved bønn, ved gaver og ofre. Guds rikes utbredelse er først og fremst en overnaturlig sak. Den er avhengig av Guds nådes arbeide i sjelene. Og forat dette skal skje trenges bønn. Ved våre bønnen kan vi åpne hjertene for Evangeliets lys og således understøtte misjonærene i deres virksomhet. Misjonene kan ikke oprettholdes uten midler. Og nettopp vår skjerv kan, hvor liten den enn er, utgjøre det som mangler forat den sum blir nådd som trenges for å vedlikeholde eller å utvide en misjonsvirksomhet. Vi kan ennvidere yde misjonsarbeidet en åndelig støtte ved våre ofre. Troen på de Helliges Samfund lærer oss at i Kristi mystiske legeme, som er Kirken, kan det ene lems innsats og fortjeneste komme hele legemet til gode. Vi kan således i den hensikt å støtte Kristi sendebud i deres opofrende virksomhet bære våre daglige prøvelser og vanskeligheter med tålmodighet, og i forening med vår korsfestede Frelser få våre ofre åndelig verdi og kraft og kan bli til velsignelse for hele Kristi Kirke. På forskjellig måte kan således enhver av oss ta virksom del i den åndelige kamp som må til skal Guds rike vinne fremgang og seier over menneskelig uvitenhet, svakhet og elendighet.

For å opmuntre oss alle til å gjøre denne søndag velsignelsesrik for misjonsarbeidet har Paven bestemt at alle troende som (etter forutgående angerfullt

skriftemål) på denne søndag mottar den hellige komunion og ber for hedningenes omvendelse skal kunne opnå en fullstendig avlat eller eftergivelse av alle timelige syndestraffer. Denne kan — forbønnsvis — også overføres til de avdøde.

Så må vi da håpe og be at misjonssøndagen må føre til sin hensikt: å skape en brennende iver for Frelserens store høstarbeide. La oss be for dette formål — med særlig tanke på vår egen krets, vår egen menighet. Ja, la enhver av oss be at nettopp vår egen menighet må komme misjonene til hjelp ved gaver, ved daglige ofre og varme bønner. For én ting er klar: likesom det ikke kan finnes noe virkelig kristenliv uten en apostolisk tendens, så kan ikke iver og arbeide for Kirkens utbredelse undlate å virke berikende på vårt eget religiøse liv.

Bhagavad-Gita.

INDISK VISDOM OG KRISTEN RELIGION.

„Da jeg blev mann avla jeg det barnlige“ — sier den store hedningeapostel Paulus, og han taler videre om hvordan han da fant frem til den personlige levende tro. Hvor mange av nutidens søkende mennesker sier ikke det samme — uten at de dog trer i hans fotspor, uten at deres „uroelige hjerter“ finner det de søker etter at deres barnelærdom har vist sig utilstrekkelig som annet enn en død erindring om religions-timenes pensum. For den oprevne og vanskelige tid vi lever i har hatt ett gode: den har tvunget oss *innad*, tvunget oss til å finne et fast holdepunkt når alt omkring oss vakler og faller. Og denne søken er bare bra — vi minnes Kristi lignelser om nettopp dem som søker — alle Hans forjettelser: at nettopp *de* skal finne.

Men — *hvor* søker så menneskene av idag? Dessverre — for hvor mange reiser ikke innpodede fordommer sig som en mur som stenger veien til Kristi sanne Kirke? Hvor mange ærlige, opriktige, brennende søkende sjeler mener ikke at over alt kan de granske og undersøke — i de nære sekter og de fjerne filosofier — men den katolske Kirke „vet vi jo hvad er.“ Nei — „iblandt eder er den I ikke kjenner“ — derfor søker de det ukjente, det ettertraktede, det fyldestgjørende langt utenfor sig selv.

Og den store fare melder sig: *religionsblanderiet*. Imot øst stiger op de gamle før-kristelige religioner: Zoroasters, Taoismen, og ikke minst den indiske rene skjønne tankeverden — og med hele sin sjel synker menneskene inn i det liv som åpenbarer sig for dem i vise menns vise ord. Og det opstår bevegelser som er et konglomerat av syv forskjellige verdensreligioner — der skapes subjektive former for gudstjenester, for kultus — og man kan ikke undgå før eller senere å treffe mennesker som har slått sig til tåls med disse

bruddstykker av sannheten, istedenfor å finne sannheten i hele dens fylde.

Bruddstykker av sannheten — det er nettopp *det* som de er, alle disse skjønne, gamle religioner som holdt Guds billedet i menneskeheten oppe før „tidens fylde“ var inne — oppe hos alle dem som trodde at der var noe som var *absolutt* sant, *absolutt* virkelig, og som erkjente at de selv måtte kjempe med det onde, med løgnen, med illusjonene i sig selv og i andre, før de fant frem til et liv helt i sannhet, helt i forbindelse med godheten, helt i en evig skjønnhet, som intet ondt kunde plette og gjøre stygt. De fjerne tiders mennesker i Persia, India og Kina led og stred — *alene*. Som de lider og strider den dag idag — i samme tro og i samme håp som sine forfedre.

Alene — mens vi i Vesterlandene har *Kristus* til å stride for og med oss — har den hele sannhet iblandt oss, har det rene fullkomne menneskes innsats *i* og *med* oss etter at det guddommelige selv er steget ned, „er blitt kjøtt og blod og har tatt bolig iblandt oss.“ Dette er kristendommens glade budskap, dens åpenbaring — og derfor er det ondt hver gang vi oplever å se en blandt oss, som er døpt til å turde kalle sig kristen, vende sig mot de før-kristne religioner og tro å finne *livet, sannheten og veien* der istedet for i det guddommelige: „Jeg er —“ — men ennu tyngre er det å vite at ute i det fjerne østen lever mennesker hvis sjel er en stadig søken etter „det rene land“, men som ikke ennu vet at stjernen er tendt også for de vise fra Østerland.

Der går mangan en „Bhakta“ sin lidelsesfulle gang uten å ane at hjelpen er kommen ikke alene for ham, men også for alle hans brødre. Hans sjel brenner av lengsel etter forløsning og befrielse — men han vet ikke at han først må lære å elske sin neste som sig selv. Og *vi* vet ikke hvor vidunderlig en oppgave som kaller på vår medvirken — om ikke annet så i bønn og offer — derute. Men vi vil få en anelse om det når vi hører om den åndsverden disse mennesker lever i. Derfor vil vi i det følgende fortelle om

Bhakti-idéen i Bhagavad-Gita.

I det gamle Testamente leser vi om hvorledes Gud sendte profetene til sitt utvalgte folk som talerør for det Han vilde. Direkte inspirerte Han dem, og i kraft av denne direkte inspirasjon kunde de lede jødene frem til stadig nærmere forståelse og inderligere kontakt med den evige Gud. Men denne vår evige Gud nøiedes ikke med bare å arbeide med dette ene folk. Også blandt hedningene fant Han sig sjeler, i hvem lengselen etter en personlig og god Gud, etter en uddødelig sjel og en evig lykke levet sterkere enn i de fleste andre, og som derfor arbeidet på å føre sine medmennesker frem ad den edle vei de selv hadde funnet. De kunde også i enkelte øieblikker heve sig til en sann erkjennelse av det allerhøieste vesens egenskaper og krav og kunde derfor stille høie idealer frem for den øvrige menneskehet — men samtidig blandet de disse rene sannheter sammen med så meget subjektivt og undgikk derved ikke å begå mange villfarelser, som det utvalgte folk, Guds eget folk, blev forskånet for. Ti dette folks profeters forbindelse med Gud var den ekte *mystikk*:

Gud selv bøiet sig ned til dem og gav dem andel i sin viden og sin varen, mens de store hedningefolks rene ånder nådde frem til momentvis glimt av sannheten ved **okkultisme**: ved egen utvikling av latente sjeleevner uten Guds direkte bistand. Er det noe under at allslags menneskelige påfunn forplumret den rene sannhet og skapte villfarelser som sjelevandring, polyteismen, dæmonismen o. s. v.?

Et typisk eksempel på hvor langt imidlertid den hedenske sjel kan nærme sig sannheten har vi i Bhagavad-Gita, «det skjønneste av alle Indias skjønne, religiøse diktninger». Den viser oss hvorledes en kristen-lignende fromhet, en personlig hengivelse til en personlig Gud kan åpenbare sig i en hedensk religion. Vi skal i det følgende gå nærmere inn på det stor-slagne verk som med rette har vakt stor oppmerksomhet her i Vest-Europa da det blev kjent — der eksisterer bl. a. en praktfull tysk gjengivelse av det*) — og som mere enn noe annet kanskje har opplammet misjonærer til å reise ut og ta sig av den rike, dype indiske folkesjel som ligger så tett foran kristendommens dør og er så forberedt til å motta dens lys om først det tendes for den. En av disse misjonærer, pater J. Blampein, S. J. i Kurseong, Br. Ind. har skrevet en avhandling om Bhagavad-Gita, og noe av dens innhold vil man finne i det følgende.

Hvorledes skal man definere Bhakti-begrepet?

Det er meget vanskelig da Bhakti er mer en følelse enn et filosofisk system. Den er tro og beskuelse, aktivitet og hvile, hengivelse, kjærlighet og lengsel etter å finne Gud i alt — og dog gir ingen av disse betegnelser noen uttømmende forklaring. Vi kan kun forstå hvad Bhakti betyr når vi efterspørers dens utvikling og utfoldelse i Parabhakti, hvor sjelen taper sig selv i et ocean av kjærlighet til og salighet i Gud. Der er det Krishna, ånden selv, som fører oss inn i Bhaktis mysterium slik som han fører den forsakte Arjuna på slettene ved Kurukshetra, før det berømte slag mellom Pandu og Kuru.

Gitas innledningskapitel er velkjent. Da Arjuna, Pandus anfører, ser hvorledes alle han slektninger og venner står delt i to fiendtlige hærer og rede til å kjempe mot hverandre, taper han motet og nekter å delta i slaget. Hele livet fortøner sig for ham som en eneste stor forferdelighet, for overalt hvorhen han vender blikket ser han bare synd. Dreper han i kampen noen av sine slektninger, kommer deres blod over hans hode — og kjemper han ikke, svikter han sin plikt som Kshatriya, og skam og skjensel er hans skjebne i dette og det neste liv. Han er inne i en blindgate: hvem kan hjelpe ham? Da avslører hans vognstyrer sig for ham som guden Krishna og lover ham å ville vise ham veien ut av alle vanskeligheter om han bare vil følge ham trofast. Og vi vil slutte oss til Arjuna og lytte til Krishnas lære om den vei som fører til forløsning.

Utgangspunktet: sjelens herredømme over legemet.

Men før vi kan foreta noe skritt inn i Bhakti, må sjelen helt kunne beherske legemet. Legeme er noe forgjengelig — ti som barndom, ungdom og alderdom umerkelig følger på hverandre, så glir også de forskjellige legemer bort og blir erstattet av andre. Men mens alle disse legemer følger etter hver-

andre er det ett element som alltid er der, og det er sjelen. Skjønt den lever i legemet kan den ikke røres eller ødelegges, fordi den er en del av Guds vesen. Hvad der enn tilstøter legemet, om det går til grunne eller ei, så er sjelen uberørt av dette og fortsetter uforstyrret sin vei opad mot Gud. Den er en avglans av Gud — og som Gud er allestedsnærværende og evig, så er sjelen det også fordi den er gått ut fra ham.

Derfor skal vi aldri ta noe hensyn til vårt legeme og aldri la et slikt hensyn holde oss tilbake fra noen plikt — ti før eller senere er det allikevel hjemfalle til døden. All vår omsorg må vi konsentrere om sjelen og oppfyller vi alle våre plikter vil den alltid bli ført mot sin endelige befrielse. Men vi må vokte oss for å la vår handlemåte diktere av håp om noenslags lønn eller av subjektive ønsker om ro og hvile, ti slike beveggrunner er syndige. Sjelen må gjøre sig fri for alle egenkjærlige motiver før den kan skride videre frem mot forløsningen. Den må rense sig ad selverkjennsens og selvforedningens tunge vei.

Målet.

Hvad sier så Krishna, han som skal være det eneste mål og den eneste gjenstand for alle våre tanker og handlinger, om sig selv? «Jeg er gudenes ur grunn — av alle seere den største — den ufødte — den altbevægende — verdens årsak og øverste herre. Oplysning, hengivelse, bevegelse, tilværelsen, alle tilværens forskjellige ytringsformer utgår fra mig. Jeg er all tings urkilde. Intet er til som kan undvære mig — både det som beveger sig og det som er urørlig. Enhver ting og ethvert vesen som er stort i sin art, er blitt til ved en gnist av mig. Jeg er den ophøiede, selve Brahmas skaper, gudenes Gud, den allvidende. Jeg er kjærligheten i hvilken alle veseners kjærlighet møtes og forenes.»

Denne Gud som her kaller på de frommes kjærlighet er intet abstrakt begrep, som i fjern utilnærmelighet er hevet over sine tjenere — likegyldig overfor deres ferd og ute av stand til å hjelpe dem i livets forskjellige tilskikkelser. Tvert om — Krishna tar sig av selv den ringeste av sine tjenere. Han tar taknemlig imot deres gaver og gleder sig over alt hvad de gjør for ham. Han er med andre ord en personlig elskende Gud, som bare vil bli elsket og gjør alt hvad han kan for å bli kjent og søkt. Og det er dette ønske som beveger ham til å åpenbare Arjuna den korteste vei til forening med Gud.

Veien.

«Ikke ved loven eller askese, ikke ved gaver — ja, enn ikke ved de største ofre — kan man få skue mig slik som du har sett mig. Jeg kan kun bli virkelig erkjent og beskuet og nådd ved Bhakti, idet man gir avkall på all annen hjelp. Kun den kan komme til mig og tjene mig som har anerkjent mig som det aller høieste mål, gitt sig helt hen til mig, forsaket alle ønsker og all lønn og ikke er fiendtlig stemt mot et eneste vesen.»

Her forklarer Krishna helt tydelig på hvilken måte vi alene kan komme til ham: ved fullstendig løsrivelse fra alle ønsker om både timelig og himmelsk lønn. Han krever at vi i alt skal anerkjenne hans overhøyhet, også i det daglige livs små, praktiske foreteelser og derfor gi oss uten avkortning hen til å tjene ham selv i de minste og ubetydeligste av våre handlinger. De foreldede former å ære ham på — ved bostøvelser, almisser og ofre har ingen verdi når det dreier sig om sjelens fullstendige forløsning. De kan hjelpe oss ved å gi oss en flyktig

*) «Die Religion des alten Indien II: Bhagavad-Gita», übertragen und eingeleitet von Leopold von Schroeder. («Religiöse Stimmen der Völker», Verlag: Eugen Diederich, Jena).

del i gudenes gleder, men til den fullstendige forening med Gud, på hvilken der ikke mer vil følge noen gjenfødsel, fører kun én vei: Bhakti.

Bhaktis første hindring: Maya.

Men for å se vårt mål i Gud må vi først finne ham, og her reiser der sig for mange en uovervinnelig hindring: de blir ledet vill av hans Maya — det vil si ved alt det **tilsynelatende** som han viser sig i. Ti menneskene kan ikke i dette liv se Gud som han er, men de må finne ham i hans åpenbaringer i naturen, som både materielt og spirituelt har sitt ophav i ham. Han er vannets smak, solen og månens lys, alle veseners liv, alle tings evige kjerne. Men nettop fordi han er i alt og alle steder, ledes mennesker i villfarelser og blir stående ved tingenes ytre form, ved deres tilsynelatende skikkelser, og når ikke frem til den guddom, den ånd som skjuler sig bak disse skikkelser. De anser det man kan se, høre, føle, smake og lukte som det endelige og søker å finne så megen glede i dette som mulig — og erkjenner derfor ikke tilstedeværelsen av den Herre som dog er dem så nær.

Andre går et skritt videre og forstår nok at der lever en Gud i alt, men de tror at han er bundet til de ytre skikkelser og avhengig av dem, og underkjenner derved hans storhet. Dog så lenge de er hyldet i denne illusjon når de ikke frem til ham, til tingenes sannhet. Det gjør kun **den vise**.

La oss bruke Krishnas egne ord: «Den vise er den som møter mig i beskuelse ved kun å leve for mig som det aller høieste — ti jeg elskes høiest av den vise, og jeg elsker ham igjen. Den vise er virkelig mig selv — ti da han har gitt mig hele sitt indre er han derved vandret i sannhet inn i mig. Men en slik vis — en Mahatma — finnes meget sjelden.» Av dette kan vi se at Krishna ikke av de vise fordrer verdslig lærdom eller kjennskap til Veden og den øvrige gamle, religiøse litteratur, men ene og alene Gudserkjennelse og alt annet utelukkende sinnsinnstilling til Gud. Dette trer senere enn tydeligere frem hvor Krishna forklarer at foreningen med ham står åpen selv for de laveste kaster, som ingen vil beskyldte for lærdom: «selv de som er syndige av fødsel: kvinner, Vaisya og Sudra, kan nå det høieste mål om de gir sig helt hen til mig.»

Bhaktis annen hindring: begjæret.

Men denne hengivelse er ikke lett å opnå, ti den har som forutsetning et hjerte som er fri for all avhengighet av selvet og ene avhengig av Gud — et hjerte som kan forsake alle subjektive ønsker og ikke kan bevegges mer av glede eller smerte, fordi alle lidenskaper er drept. Et hjerte som ikke alene er fritt for frykt og engstelse og ikke gledes ved held og medgang, men som også er ganske upåvirket av alt som omgir det. Med andre ord: alt det som for det almindelige menneske betyr livet og som dets sinn er optatt av, betyr intet for den vise, mens på den annen side han kan finne glede og liv hvor andre ikke føler noe, fordi han ser inn til realiteten overalt.

Men denne løsrivelse som Krishna krever er ikke det samme som uvirksomhet — tvertom innskjerper han Arjuna i hvert eneste av Gitas kapitler at han skal gjøre sin **plikt** hvor tung den enn må falle. Det er ikke ved passivitet eller ved å være anderledes beskjeftiget enn andre mennesker at den søkende kjennes. Også han arbeider, hviler, elsker og adspred

sig, lik alle andre, men med én forskjell: mens andre utfører sin gjerning for å få lønn, så gjør den søkende alt ene for Gud, for å ære og tjene ham. Man når altså ikke forløsningen ved å handle anderledes enn andre, men ved å ha et annet mål for øie

Men kan nu ikke denne streben i sig selv være en form for avhengighet og derved holde oss borte fra forløsningen? Jo, den er selvskhet og derfor ufullkommen, selv om den naturligvis ikke er noen synd, men tvertom såre fortjenstlig og belønnes med et midlertidig og forbigående samvær med gudene i himmelen. Men der må ennu flere liv til før den fullkomne Moksha eller frihet for inkarnasjon kan opnåes, ti hjertet er ennu ikke rent nok til å kunne opnå den hele forening med Gud. «Den som begjærer glede,» sier Krishna, «får den belønning at de kommer for en stund, men de må gå igjen.»

Derfor må alt annet enn Gud selv holdes borte som beveggrunner til våre handlinger — kun **ham** må vi søke i alt, og da tar vi mot selv den minste gave: et blad, en blomst, en frukt i dyp taknemlighet mot Gud og går derved mot vår endelige befrielse. Kun den helt uselviske kjærlighet fører oss til Gud — men da denne frihet fra ønsker og uavhengighet kanskje er den tyngste del av Bhakti, sier Krishna oss hvorledes vi skal opnå den.

Det første skritt til frihet for begjær

består i å overveie at vi ikke kan tilskrive oss selv æren for noe av hvad vi gjør. Ti er ikke Gud, vår skaper og opholder, ophavet til alt vi gjør? **Han** gir oss tilværelsen, livet, kraften og i alt låner vi alt fra ham. Hvorledes kan da en vis søke sig selv i det som helt og holdent tilhører en annen?

Det annet skritt til frihet for begjær

og den største hjelp i vår streben etter kjærlighet er kjærligheten selv. Ti hverken faste eller det å gi avkall på fornøielser, rikdom og ære vil kunne hjelpe oss noe større til å bli fri vår avhengighet av de ytre ting. Kjærligheten til disse ting forsvinner ikke selv om vi forsaker dem nokså meget — denne kjærlighet kan kun fortrennes gjennom en ennu større kjærlighet. Hvis man tar et barns leker fra det blir det utrøstelig — men gi det en ny og prektigere lekesak så er straks det gamle glemt. Således også med oss voksne — så lenge vi er optatt av de ytre ting er vårt hjerte fengslet og kan ikke gjøre sig fri for alle ønsker — men gi oss en høiere gjenstand å rette vår oppmerksomhet imot, ja, den høieste av alle: Gud, og da vil alle våre ønsker falle av oss som lenker og fri for alle bånd vil vi vende oss mot Gud. Derfor gjentar også Krishna om og om igjen til Arjuna: „Forlat alt annet og vend dig til mig, din eneste tilflukt. Rett din følelse mot mig, la din tanke hvile i mig — og da vil du leve alene i mig.“ Denne hengivenhet har slik makt at den renser for all synd. Krishna bekrefter det når han sier: „Selv om du handler syndig, men allikevel bare vil tjene mig og ingen annen så vil din handling bli rettferdiggjort og du vil til sist erkjenne sannheten.“ Ja, Krishna går ennu videre og lover alle dem Moksha eller foreningen med Gud uten reinkarnasjon, som bare i dødstimen retter all sin tanke og hele sin kjærlighet mot Herren hvorledes så enn hans tidligere liv har vært.

Men — kan man da spørre — hvortil tjener så alle de anvisninger på løsrivelse og selvfornektelse helt ned til de aller minste ting? Hvorfor kan man da ikke ganske enkelt vente til

dødstimen og i siste øieblikk med en kraftanstrengelse samle sig helt om Gud og på den måte nyte både det jordiske og himmelske liv? Nei, det går ikke. Ti i praksis er det så at hvis et menneske ikke hele livet igjennem — ja, gjennom mange liv har strebet etter å gjøre sig fri for all selvskhet så vil han være helt ute av stand til å avlegge alle sine ønsker og lyster i et øieblikk. Dette blir belyst ved fortellingen om en konge som alle holdt for en hellig mann, men som dog ikke blev endelig forløst fordi han ikke hadde kunnet opgi en siste lille tilbøielighet. Og denne hindret ham i dødsstunden i å samle sig helt om Gud.

Krishna og de andre guder.

India er et land med mange guder — enhver egn, enhver kaste, enhver familie har sin egen lille guddom som æres fremfor alle de andre. Forlanger nu Krishna at denne nedarvede kultus skal opphøre? Og vil han fortrenge med sin mektige personlighet alle de små guder som gjennom generasjoner er blitt elsket av alle? Nei — det er ikke hans hensikt. La menneskene rolig gå til sine guder og ære dem, ti er ikke Krishna alle tings alt og kommer derfor ikke de andre som bringes disse guder dog allikevel til ham? Ti også alle disse guder er utgått fra ham — er forskjellige utslag av hans væren. Derfor må man når man ærer disse guder vokte sig for å bli stående ved dem istedenfor gjennom dem å stige op til Krishna — ti ellers får man kun den lønn som disse guder kan skjenke: en forbigående nytelse av himlens salighet og håp om en gunstig reinkarnasjon når de gleder er opbrukt som man har for tjent for hver enkelt gang man har levet et jordeliv.

Bhaktis fullendelse.

Når Bhaktaen eller den fromme er blitt istand til å kunne omsette Krishnas lære i handling har han nådd sitt mål og er allerede i dette liv forenet med Gud og har del i hans kraft. Han er syndefri og ikke bunden av noen ytre lov. Gud er hans eneste livsmål og hans eget Jeg eksisterer ikke — allerede her på jorden lever han i den forening med Gud som skal vare evig. Og i dødstimen vender hans sjel tilbake til Gud som den er gått ut fra. Den vil være med ham over alle de andre guders himler og for stedse befriet for reinkarnasjon — ti Krishna er evig og begynner ikke for hver ny tidsalder et nytt liv som de andre guder. Og hans fromme vil være hos ham og i ham om enn alltid forskjellig fra ham. Ti deres liv i himmelen er en gjensidig kjærlighetsveksling mellom dem og ham som var deres eneste mål på jorden, den høieste av alle guder — og de har nådd Bhaktiens fullendelse: Parabhakti.

Tilbakeblikk.

Dette er den lære som fremsettes i Bhagavad-Gita. Hvorledes det er gått med dens realisering kan vi ikke her komme nærmere inn på. Det er tilstrekkelig å si at vi ikke kan vente at alle hedninger skal kunne virkeliggjøre i sitt liv de idealer som sannsynligvis i de aller første tider blev forkynt av enkelte mennesker med en meget høi sjelelig kultur. Men alltid lyttet man til disse idealer — og derfor blev de misbrukt av mange som tok dem til inntekt for sine egne mindreverdige formål, idet de søkte å oprettholde et visst skinn av fromhet og derved vant en uførtjent tillit.

Forøvrig er det vel overflødig å påpeke hvor nær idealene i Bhagavad-Gita står Freiserens ideer og hvor

naturlig det faller å gjøre dette epos til et utmerket utgangspunkt for Evangeliets forkynnelse for de mange Bhakta, som ennå i våre dager finnes i India, hvad vi jo allerede har nevnt. Gjennom forskjellen mellom Krishna og Kristus er det ikke vanskelig å påpeke at det er den siste de alltid har søkt uten å vite det. Hvorledes hans person i ubegrenset målestokk og i uendelig renhet omslutter de høieste av deres idealer og virkeliggjør dem — de idealer som de lenges og tørster etter: kjærligheten hos en Gud som blev menneske for vår skyld og gav sitt liv for å bli vår like og derved lettere få oss til å forstå og søke kjærlighetens virkeliggjørelse.

Dr. Dollfuss og misjonsarbeidet.

Som man sikkert kan sonlig katolikk som dr. i alt som angikk misjon. Et av hans yndlingsstev og fred for å samfulle gjerning ved Wien. H Østerrikes gre verdensmisjon.

levende peritt hjerte del hedningene. rte litt hvile nsvarsfulle ting er ke han

kunde overvære avskj... jonerer som nu skulde dra hjemmefra for å utbre evangeliets glede og budskap til de fjerneste av jordklodens egne — og denne hans glede kom vakkert til orde den 6. januar i år hvor han var tilstede da mgr. Schoppelrey, apostolisk Vikar av Sinyanchow i Kina mottok bispevigslen i St. Gabriel og hvor han holdt en gripende tale om hele menneskeheten som en eneste stor søskenflokk uansett forskjellen i farve, sprog og rase. Og han skrev i den nyvigslende biskops dagbok: „Ekcellense — bring våre kinesiske brødre i Kristus en hilsen fra deres østerrikske hjem med ønsket om Guds velvelsignelse!“

Og hvor godt han forstod den verdenspolitiske betydning av de kristne misjonærs fredsarbeide, viser følgende avsnitt av samme tale: „I en tid hvor rase-motsetningene fra visse hold pointeres sterkere enn noen gang før, drar en sønn ut fra sitt tyske hjem for som biskop i det fjerne østen i Kristi ånd å være med på å bekjempe all den ugudelighetens ånd som vil ødelegge troen og kulturen — enten det er hedenskapet eller vantroen eller frafallet som står bak ødeleggelsesforsøkene. En misjonær er det store bindeledd mellom jordens folkeslag — og ikke minst den store utjevner av alle rasefordommer. I totusen år har kristendommen kjempet en seierrik kamp for å føre folkeslagene sammen, ti Kristi bud om nestekjærlighet er en forpliktelse som gjelder alle mennesker. Og derfor hilser vi en biskop som går til et fremmed folk for å formidle Kristi lære som den store fredsapostel.“

Og får ikke denne dype opfattelse av misjonsgjeringen som en endelig bekræftelse når vi minnes den døende kanslers siste ord: „Jeg vilde kun fred!“

DEN UNGE JAPANERINNE AV IDAG

Det moderne Japan står i motsigelsens tegn. Ingen blir forbauset om husets herre klædd som den elegante amerikaner av idag tar imot oss sittende med korslagte ben på gulvet i et helt japansk værelse eller om husets frue, svøpt i sin innviklede kimono som synes å være fra en tid hvor knappen ennå ikke var oppfunnet spiller en feiende jazz på sitt Bechstein-flygel. Imidlertid er en slik pøle-møle i det høieste til å smile av når man støter på den — den er iallfall et meget uskyldig fenomen — mens det blir alt annet enn morsomt når den samme blanding møter oss på de åndelige områder og når man får et innblikk i, hvor det tradisjonelle og det hypermoderne kjempe om herredømmet i den japanske sjel og hvorledes denne kamp avføder en uklarhet i tankegangen, en usikkerhet i livsanskuelse og ofte en likegyldighet og lettsindighet overfor livets alvorligste spørsmål som i lengden kan bli katastrofal.

Dette gjelder særlig de unge japanske piker, som er inne i en overveldende krise. At denne er så stor og omfattende er ikke så merkelig når man erindrer at

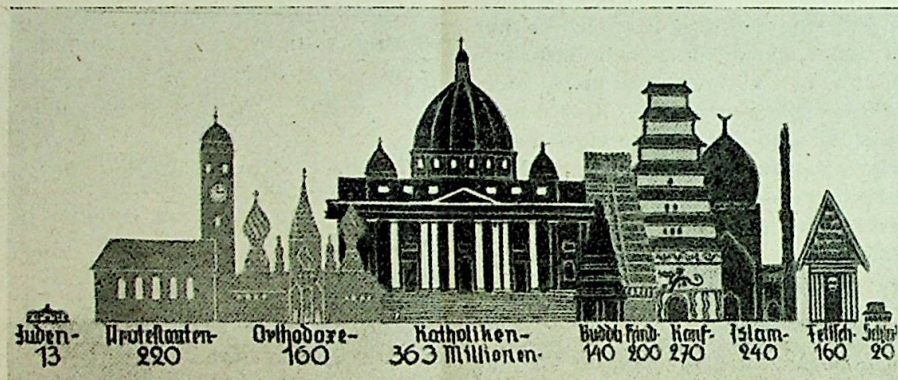
like til et tiår tilbake foregikk den unge pikes oppdragelse utelukkende innenfor hjemmets ramme og tok bare sikte på å gjøre henne skikket til selv å stifte familie engang. Lydighet var det første og største og eneste bud. „Lydighet er en kvinnes vesen: først lydighet mot faren — så lydighet mot mannen og endelig lydighet mot sønnen!“ — dette skriver alle morallærens bøker og dette forkynte alle folkeopdragere som det ene rette. Ennu treffer man en slik livsoptattelse på landet og i de små provinsbyer — men i millionbyene Tokio, Osaka, Nagoya, Kyota og flere andre storbyer er ånden blitt en hel annen. Det går titusen av piker nu på middelskoler og gymnasier — der vandrer som her i Europa hver morgen en stor skare mot kontorene, butikkene og de andre erhverv, mens hundretusen iler mot kjempefabrikkene. Den gamle tid og den gamle verden er sunket i grus ikke alene for disse kvinners øine, men også i deres hjarter og de søker med lys og lykte etter nye veier og nye mål for sitt liv innad og utad. De søker — men de søker med en feberaktig intensitet som har noe uhyggelig lavineaktig over seg. Det er som et gammelt holdepunkt er bristet i deres sjel uten at et nytt er kommet isteden — og nu bærer det utover. Hvortil? Hvorhen?

Akk — de moderne ideer, disse moderne slanger med giften godt skjult får ofte så altfor lett spill. Et

stort blad bragte for nylig en tegning av en ung midelskoleelev som med bind for øiet vaklet hen ad en vei. Denne delte sig i tre blindgater like foran henne og for enden av hver av dem stod et av de tre ord: lyst, selvmord, kommunisme. Og under tegningen skrev bladet: „Det er disse tre veier som i våre dager tiltrekker den moderne unge pike. Og hverken skolen eller familien kan holde henne borte fra dem.“ Det er ikke mer enn et års tid siden at der utbrøt en hel selvmordepedemi blandt unge piker som gjorde dødspranget ned i den rykende vulkan Mikara på øen Oshinia utenfor Tokio — særlig blandt elevene ved „Jissen“ — pikeskolen der i byen og en nærmere undersøkelse viste at elevene var helt

infiserte av kommunistiske tanker.

Men av dette må man ikke slutte sig til at hele den japanske kvinnelige ungdomsverden skulde være ødelagt. Alle disse utskielser er typiske overgangsfenomener fra grenseperioden mellom gammelt og nytt — mellom gammel tankegang og nye livsformer. Måtte det lykkes å redde

Sammenlignende billede av verdensreligionene.

om bare en del av denne villedete og villfarne ungdom inn i Kirkens ly, under Kirkens rettleidende innflytelse og foredlende idèverden! Ti materialet er så prektig at det fortjener en bedre skjebne enn den som disse unge får nu.

Og det er håp — for mange tusen av de japanske unge piker interesserer sig på en eller annen måte for kristendommen mens det faller dem meget tungt å bestemme sig til å konvertere åpenlyst. Det faller dem vanskelig å avse tid til katekismustimer — på ekte østerlandsk vis blir de jo så utnyttet på sine arbeidssteder at de ikke har noen krefter til overs til annet. Under mere primitive forhold holder også deres slektninger dem så meget som mulig borte fra misjonsstasjonene. Noen kommer vel, men kan ikke finne sig tilrette og blir borte igjen — andre kan komme trofast i lange tider til religionstimene og har allerede bestemt sig til å motta dåpen, men så i siste øieblikk seirer deres hedenske families innvendinger og de oppgir det hele. Familiens motstand bunder imidlertid ofte mindre i ideelle enn i rent praktiske grunner: den kristne dåp kanskeliggjør nemlig i aller høieste grad ekteskaps-spørsmålet. Ennu giftes pikene bort av familien og ikke efter eget valg — og da der ennå er så relativt få katolikker er de „blandede ekteskaper“ i overveiende majoritet mens det samtidig blir nesten umulig å forene

de kirkelige betingelser for et slikt ekteskap med landets skikk og bruk. Derfor venter også mange unge kvinner med å la sig døpe til etter at de har giftet sig.

Alt dette har skapt problemer — men som en gave fra himlen trådte for tre år siden „Gudsmoders-søsterforbund“ (Seibo sheniai kwai) frem. Disse søstre samler så mange unge piker som mulig i en „forening for karakterdannelse“, lar dem leve i en hel kristen atmosfære og søker å være deres støtte og beskyttelse selv om de ikke ved dåpen blir innlemmet i kirken. Enhver ung japanerinne som ærlig streber etter å være sann og føre en plettfri vandel kan bli medlem av disse foreninger — men praktisk talt vil det kun bli dem som virkelig har interesse for kristendommen.

Organisasjonen bygger på gruppesystemet og hver gruppe på 5—10 medlemmer har en fører. De dannes ofte etter arbeidsstilling og kulturtrin så de som passer sammen kommer sammen. De enkelte gruppeførere arbeider direkte under misjonærenes ledelse. Gruppene kan ha forskjellige formål — en del beskjefter sig med sosialt eller karitativt arbeide. Som gruppeførere ansettes alltid ivrige katolske unge piker og den ånd som utgår fra dem kan ikke undlate å gjøre sin virkning på de hedenske medlemmer.

Hele dette „Gudsmoders-søsterforbund“ er ennå på forsøksstadiet, men samtidig vinner det mer og mer terreng og forståelse og har allerede reddet mange unge piker fra en ublid skjebne og ført mange av dem definitivt inn under Kirkens beskyttelse. Gifter de sig trer de ikke ut, men går over i de gifte søstres gruppe. Det er misjonsarbeide under en ny form, men en form som ser ut til å være „av Guds nåde, til Guds ære —“.

Hørhjemme: —

«St. Olav»s ekspedisjon og forlag åpent torsdager fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dager fra 10—4.

ARENDALE. Den 4. oktober hadde St. Franciskus III orden månedsmøte i kapellet etter det sedvanlige ritual. Fremmøtet var godt. Prekenen blev holdt av pater Leo van Eekeren. Etter andakten blev vår fader Franciskus' død minnet mens ordensbrødrene og ordenssøstrene var samlet foran alteret med tendte lys i sine hender. Det var som alltid meget gripende og vakkert, vi følte alle i denne stund at St. Franciskus og hans orden inntok en stor plass i våre hjerter. Gid mange måtte lære ham og hans verk å kjenne, ti vi er overbevist om at det å kjenne det, vil si å elske det.

Broder Antonius.

OSLO. O. K. Y. hadde felleskommunion for første gang i dette semester søndag 7. oktober. Vel 20 av foreningens medlemmer mottok den hellige kommunion. I den etterfølgende frokost deltok 17 stk. Foreningen hadde hverdagsmøte fredag 12. ds. med et godt lite foredrag av et av medlemmene, Christen Christensen; det var litt historikk om ynglingeforeningen og om

ungdomsarbeidet innen vår krets, og det var en liten varm anbefaling for et eventuelt ungdomsforbund for Norge. Denne sak har vært ganske kraftig diskutert i foreningen den siste tid: alle er vel enig om at et slikt bindeledd mellom all norsk katolsk ungdom vilde være meget ideell — om saken er moden til realisasjon nu, sett fra et medlemskvantitativt og fra et økonomisk synspunkt — derom er det at meningene er forskjellige. Møtet sluttet ved 23-tiden etter kameratslig samvær. E. M.

OSLO. Familieaftenen søndag 14. oktober i St. Olavsforeningen hadde samlet inn på 100 mennesker. Etter at formannen, hr. Olaf Andersen, i hjertelige ord hadde ønsket forsamlingen velkommen, fikk aftenens foredragsholder, hr. førstefullmektig Ivar Ruyter, ordet om: «Et besøk hos Trapister og Dominikanere». Alle vi som har lært å sette pris på hr. Ruyters ypperlige evne som foredragsholder var begeistret og de som for første gang hørte ham ikke mindre. På den varme, enkle og overbevisende måte, som er ham egen, tegnet eller rettere malte han for oss et bilde så vakkert av Trapistmunkene, deres liv og gjerning i et av deres klostre i Westmalle i Belgia, hvor hr. Ruyter hadde hatt den lykke engang å øve retreat. Det var betagende og høre hvordan disse munkar levnet spartansk sitt liv bedende, arbeidende, tause og lydige mot sine ordensregler, til gagn for vår hellige kirke, hjelpsomme mot de fattige. Foredragsholderen førte oss også på en liten visitt til Le Soulchoir utenfor Tournai — det Dominikanerkloster hvorfra våre Dominikanerpatre kommer, idet han anskueliggjorde for oss hvordan disse på en måte fortsatte Trapistenes arbeide. Det vil føre for langt å referere utførligere, men sluttelig må nevnes at bifallet fra den store forsamling var entusiastisk. — Herr Georg How akkompagnert av frk. Sutter sang, og det var et meget verdifullt innslag i den hyggelige kveld, glemmes må heller ikke frk. Agnes Johannesen fra Stabekks menighet, som gledet oss med musikk. Dahl-Myhre leste noen dikte. — Det var en festlig kveld, en kveld som vi glemmer i vår erindring. E. D. M.

HAMAR. Hamars menighet er blitt beåret med flere besøk i de siste fjorten dager. Først hadde vi den store glede å se igjen menighetens forhenværende sogneprest; besøket var kort, men mottagelsen var varm og tydet på at menigheten ikke er utakknemlig for alt det gode arbeide som pastor Sund har nedlagt her. På St. Fransiskus' dag, 4. oktober, hadde Dominikanerne anledning til å vise sig trofaste imot en gammel tradisjon ved å be til sitt bord en «Broder i St. Fransiskus», Broder Olav Larsen. Samme dag om aftenen holdt pastor Rottier et meget interessant foredrag for St. Olavs forbund med lysbilleder fra «Oberammergau». Den enkle og gripende fremstilling av emnet, ledsaget med ca. 40 bilder av landskapet, teatret og de viktigste roller i skuespillet gjorde et dypt inntrykk på et meget opmerksomt auditorium. Menigheten sender igjen sin varmeste takk til foredragsholderen og ønsker at også andre menigheter får oppleve det samme. — Tirsdag den 9. var det Pater Lutz som sammen med Lars Eskeland stanset ved «Mjøsas blide strande». Samme dag om aftenen holdt de et vellykket foredrag — det første på deres foredragsturné. Dagen etter talte Lars Eskeland for menigheten med humor og varme om sine reiser til Orknøyene, Færøyene og Island. Kåseriet blev hørt med stor opmerksomhet og høstet et veldig bifall. A.

— og derute:

STATISTIKK. Fra pastor Knud Ballins interessante bok «Katholsk Hedningemisjon» (Paulus-Kredsens Skrifter) hitsetter vi følgende misjons-statistikk. Tallene er fra 1932. Der mangler tall fra Australia og Ny Zealand.

Verdens religioner.

Kristne	{ Rom.kath. . 347 916 000*)	} ialt: 690 558 000
	{ Orientaliske 139 244 000)	
	{ Protestanter 191 796 000)	
	{ Andre 11 602 000)	
Jøder	{ I Palestina . 1 075 000)	} ialt: 15 825 000
	{ Annetsteds . 14 750 000)	
Muhammedanere		ialt: 255 993 000
Hedninger	{ Monotheister } 138 721 000	} ialt: 862 918 000
	{ Polytheister }	
	{ Hinduer . . . 221 647 000 }	
	{ Østasiater . 502 550 000 }	
	(Kina & Japan)	

*) I 1934: 392 709 534

Katolsk misjon.

Under „Propagandaen“ i Rom står	13 487 010 katolikker
— „Kongr. f. ekstraord. kirkel. Anligg.“	607 730 —
— „Konsistorial-kongregasjonen“	8 004 000 —
— „Kongr. f. de orientalske kirker“	1 176 604 —

Fordeling av de katolske misjoner.

	Antall katolikker	Fremmede prester	Innfødte prester
Vestasia — Lilleasia, Syrien, Palestina, Arabien, Persien	72 851	656	
Ceylon, India, og Birma	2 535 958	1 313	967
Siam og fransk Bakindia	1 298 304	415	1 040
Britiske Malaj-stater, Hollandske kolonier og Øene	691 288	783	19
Kina og Mansjuriet	2 520 303	1 985	1 401
Japan og Korea	197 476	320	126
Afrika og Øene	3 620 222	2 662	154
Alaska og Canada	68 251	148	34
Mellem- og Sydamerika	2 483 357	755	64

Organisasjon.

Patriarkater	1
Ærkebispedømmer	28
Bispedømmer	66
Apostoliske Vikariater	210
Apostoliske Præfekturer	91
Misjons-distrikter	396

Misjons-personale.

Biskoper	288	
Ikke bispeviiede Misjons-chefer	91	
Ordensprester {	Fremmede 7 586	} 8 996
	Innfødte 899	
	Uten opg. av nasjonalitet 511	
Verdensprester {	Fremmede 460	} 3 963
	Innfødte 3 405	
	Uten opg. av nasjonalitet 98	
Kapellaner	Fremmede 1 507	} 1 932
	Innfødte 425	

Legbrødre	Fremmede 1 654	} 2 886
	Innfødte 889	
	Uten opg. av nasjonalitet 343	
Legsøstre	Fremmede 13 916	} 28 099
	Innfødte 11 399	
	Uten opg. av nasjonalitet 2 784	
Kateketer	Menn 40 835	} 51 606
	Kvinner 9 326	
	Uten oppgivelse 1 445	
Lærere	Menn 23 106	} 38 679
	Kvinner 15 573	
Døpere	25 679	
Læger	266	
Læge, sykepleiere	855	
Samlet personale	163 340	

Anciennitet	Prester —	Brødre —	Søstre
Over 30 år i tjenesten	1 151	400	2 301
Mellem 15 og 30 år	3 294	849	4 648

Institusjoner.

Misjons-sogn	3 635	Kirker og kapeller	45 826
Misjons-stasjoner	46 465		
Arbeidscentrer	50 100		
Universiteter	5	Studenter	1 107
Preste-seminarier	103	Studenter	1 770
Forberedelses-sem.	206	Elever	7 190
Lærer-seminarier	156	Elever	8 032
Kateket-skoler	583	Elever	12 596
Gymnasier	1 117	Elever	178 444
Håndverks-skoler	836	Elever	29 348
Folkeskoler	29 264	Elever	1 299 551
Læreanstalter	32 270	Elevantall	1 538 038
Hospitaler	692	Patienter	283 503
Poliklinikker	1 857	Konsultasjoner	11 066 740
Barnehjem	1 528	Barn	81 280
Alderdomshjem	299	Alumner	11 341
Spedalskhets-asyler	81	Patienter	14 060
Andre filantrop. arb.	134	Behandlede	9 966
Filantr. institusj.	4 591		
Misjons-trykkerier	164		
Misjons-institusj.	87 125		

Til sammenligning.

Katolsk miss.	14 905	Ordinert personale	7 041
119 705	226	Læge, medarbeidere	3 283
28 099	31 418	Læger	309
31 418	1 521 710	Søstre	6 728
1 521 710		Skoler	39 737
		Elever	1 973 816
		Protestantisk miss.	

Innsamlingen

til fond for „St. Olav“.

«Den som stiller sig likegyldig overfor den katolske presse har ikke rett til å kalle sig en tro sønn av den katolske Kirke.» (Biskop Ketteler).

A. M.	kr. 20.00
Ikke-katolikk	» 6.00
E. Bruse	» 5.00

Ialt innkommet kr. 9,218.62

Kr. 31.00

Alle bidrag, selv de minste, mottas fremdeles med den største takknemlighet.